

POSTANOWIENIE

25 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 25 lutego 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku N.M.

z udziałem J.G., I.K., J.T., J.W., E.T., S.M., F.M., A.M., T.M., B.M., S.A., T.G., J.Z.,
T.M.1 i S.D.

o stwierdzenie nabycia spadku po M.G.,

na skutek skargi kasacyjnej J.G., I.K. i J.T.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z 14 marca 2024 r., III Ca 1363/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniesli o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący przesłankę tą odnieśli do szeregu naruszeń prawa materialnego i procesowego wymienionych w skardze. Nie wykazali jednak, że przesłanka ta wystąpiła w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Zarówno w przypadku powołanych przez skarżących uczestników przepisów prawa materialnego co do istnienia obawy rychłej śmierci spadkodawcy, jak i przepisów postępowania, skarżący podjęli się polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji. Dostrzec należy, że Sąd ten wskazał na przyczyny uzasadniające ocenę co do istnienia takiej obawy i jednoznaczne jest ustalenie, że spadkodawca źle się czuł, chwiał się, był blady i ciężko oddychał, a wszystko to przy występowaniu choroby serca. Skarżący nie zdołali podważyć tej oceny, sprowadzając argumentację na obecnym etapie postępowania do polemiki z ustaleniami faktycznymi. Przypomnieć więc trzeba, iż ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[SOP]